

Bertók László

PAPÍRLAPOK, CETLIK, RÉGI FÜZETEK

Papírlapok, cetlik, régi füzetek, az asztal
(a szekrény, a polcok) rengetegéből (hullámaiból?,
sivatagából?) újra meg újra előbukkanók,
valaha csodálatosnak (fontosnak, szépnek,
„világmozdítónak”) vélt gondolatok (ötletek,
verscsírák) készséges őrizői, miért nem
porladtatok szét, süllyedtetek el már, azzal a
heuréka-érzéssel, örömmel (ihlettel?, indulattal?,
látomással?) együtt, amely a megfoghatatlant
szavakba, mondatokba táncolta (láncolta?) rajtatok?
Miért nem téptelek össze, hajítottalak ki
a szemétkébe, ahogy a többi vacakot
(elhasznált ruhát, kiürült tollbetétet, elvetélt
gondolatot)? Mért a mazochista remény,
hogy egy újabb találkozáskor a dobbantódeszka
lehettek, ahonnan szerencsés esetben
a toronyugrás is elvégezhető? Azért álltok
(perdültök, fordultok) elé, illegtek, kacérkodtok,
csábítottok, hogy a félbe maradt mindenségre,
az elszalasztott paradicsomra (szalmaszálra?,
déliábra?) figyelmeztessetek?
Honnan a tétova fény, amely oda-vissza lüktet
rólátok, s a kába reménység (szegénység?,
tapasztalat?, lustaság?) „ki tudja, mire lesz jó”
mozdulatával (hitével?, döntésképtelenségével?)
megint visszamuzsikál benneteket a kupacba?
Véletlen-e, hogy miközben a saját farkát kergető
pillanat lendületével rátok csukom a tegnapot,
a „nyugodjatok békében” végtelenségével
köszönök el tőletek?

(2000, 2006/10.)